పరాజితులు

నర్స్ అతని పల్స్‌చూసి నోట్ చేసి రెండు మాత్రలూ, ఔన్స్ గ్లాస్‌లో మందూ పట్టుకుని అతని వేపు తిరిగి "ఉదయం మందు తీసుకున్నారా?" అంది.

"ఎందుకు మీ కనుమానం వొచ్చింది?" అని అడిగేడు శేఖర్ సగం లేచి కూర్చుంటూ.

"ఆ సీసాలు చూసి! ఈ పాటికి సగం పూర్తి కావలసింది అలాగే ఉన్నాయని పించింది!"

శేఖర్ నీరసంగా నవ్వి, చేతులు కట్టుకుని, కూర్చున్నాడు.

'ఏం?" అంది నర్స్.

"లేదు" అన్నాడు శేఖర్.

"నేను ఈ మాట డాక్టరుకి చెప్తాను" అంది నర్స్ మాత్రలు అందిస్తూ.

"నాకు మందులు వేసుకోవాలని లేదు" అన్నాడు శేఖర్, ఆమె రెండు చేతుల్లోనూ

ఉన్న మందుల్ని చూస్తూ.

"ప్లీజ్! మీరు చిన్న పిల్లలు కాదు! నిజానికి వాళ్లే నయం. భయంతోనో, ప్రేమవల్లనో, నేను చెప్పినట్టు వింటారు! కమాన్!"

నర్స్ అతని తల వెనక చెయ్యి పెట్టి తల ఎత్తి నోటిలో మాత్రలు పడేసి మందు తాగించి నేప్‌కిన్ ఇచ్చింది. ఏం జరుగుతోందో అతని కర్థమయేతలోపున మందుతాగడం అయిపోయింది.

కోపం, అశ్చర్యం కలిగిన గొంతుకతో, "నేను చిన్న పిల్ల వాడి నేం కాదు!" అన్నాడు శేఖర్.

చిరునవ్వుతో, "అందరూ ఎప్పుడేనా ఒక్కొక్కసారి చిన్న పిల్లలే అవుతూంటారు..." అంది నర్స్ రూము సరిగా సర్దుతూ. "కాని.. మీరు ఇక్కడ కొత్తలాగ ఉన్నారు!" అన్నాడు శేఖర్.

"అవును... ఈ ఫ్లోర్‌కి ఈ నెల రావడం ఇదే."

"అందుకే చూడలేదు కాబోలు!"

"అవును... మరేమైనా కావాలా?"

"ఏమీ వొద్దు! ఈమందులు తాగించకుండా ఉంటే చాలును!"

అతని పక్కబట్టలు సర్దుతూ, "మీకు నయం అవడం ఎలాగ?" అంది నర్స్

"నాకు నయం కానక్కరలేదు... ఏమైనా ఫరవాలేదు!"

"మరి ఇక్కడి కెందుకొచ్చారు? మీకు నర్వస్ బ్రేక్ డౌన్ ఎందుకు కొచ్చింది?"

"అదేమీ నాకు తెలీదు ... ఇక్కడికి రావాలని నాకు లేదు... మీకు తెలుసుకదా... ఎవరి బలవంతానసైనా ఇష్టంలేని పనులు చేస్తూ ఉంటాము. నే నిక్కడికి రావడమూ అలాటి కారణం వల్లనే ..."

వాచీ చూసుకుని, "మీ రిక్కడ ఉన్నంతకాలం మా విధిమేము నిర్వర్తించక తప్పదు కదా!, మరో గంటలో విజిటర్స్ వొస్తారు బట్టలు మార్చుకొండి. నేను డాక్టర్‌ని చూస్తాను." అంది నర్స్.

ఆమె వెళ్లబోతోంటే శేఖర్ క్రిందకి దిగి నిలబడి "డాక్టరుతో ఏం చెప్తారు?" అన్నాడు.

"నర్స్‌లని గురించి. వాళ్ళు రిపోర్ట్‌చేసి ఉంటే సరే, లేక పోతే..."

"లేకపోతే?"

"ఆయన చూసుకుంటారు. ఇక్కడ డ్యూటీ విషయంలో చాలా ఖచ్చితంగా

ఉంటారు."

"నేను అబద్ధంచెప్పి వాళ్ళమీదికి రాకుండా చూస్తాను."

నర్స్ నవ్వింది. "ప్రయత్నించండి కాని, లాభం ఉండదు. నా సంగతి వీళ్లందరికీ పన్నెండేళ్లనుంచి తెలుసును మీ సంగతీ తెలిసే ఉంటుంది!" అని ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

శేఖర్ చికాకుగా అటూ ఇటూ పచారు చేశాడు. తనకి మందులు తీసుకోవాలని లేదు. తనకి త్వరగా నయం కాకపోతే బాధలేదు. అసలు నయం కాకపోయినా విచారం ఏమీ లేదు. చాలా కాలం జీవించాలనీ ఆరోగ్యంగా ఉండాలనీ, తనకే కోరికలూ లేవు.

వీళ్లు తన కెందు కిలాగ బాధ పెడతారు?

నర్స్ చేతిలో తాను ఓడిపోయాడు.

మిగిలినవాళ్లు ఇంత అన్యాయంకాదు. తరువాత తీసుకుంటా నంటే కాదనలేరు.

అసలు తానిక్కడికి రాకుండా ఉండవలసింది.

కంపెనీవాళ్ళింత బలవంతం చేసినా, కాదనే శక్తి ఉంది. పని చేసీ చెయ్యకుండానే సంవత్సరం గడిపాడు. తన పనిలో పెద్ద లోపాలు ఏవీ లేక పోవడంతో డైరెక్టర్లు కూడా ఏమీ అనలేక పోయాడు. తన వల్ల కంపెనీకి ఎంత లాభమో వాళ్లకి తెలుసును. అందుకే తను బాగానే ఉన్నానని చెప్పి వాళ్ల సూచనలని గౌరవంగానే తిరస్కరించ గలిగాడు తాను.

కాని శాంతిని కాదనలేక పోయాడు.

తన జీవితంలో ఎవరికీ ఇవ్వకూడదనుకున్న స్థానాన్ని ఆమె ఆక్రమించ గలిగింది. అదీ తాత్కాలికమే అయినా ఒక రోజు అనుకోని పరిస్థితుల్లో ఆమెకి తాను వాగ్దానం చెయ్యటం జరిగింది.

మాట తప్పడం తనకి పడదు..

ఆమె ఇప్పుడు తన కేమీ కాదు కాని డాక్టరు వెళ్ల మనే దాకా తానిక్కడ ఉండి వాగ్దానం నిలుపుకోవాలి.

శాంతి..

ఒకప్పుడు తాను ఆమెని ప్రేమించాడు.

జీవితంలో ఇంకెవ్వరినీ ప్రేమించ కూడదని నిర్ణయించు కున్నాక, రాగబంధాలకి కాలం దాటిపోయాక, తాను ఆమెకి చాలా దగ్గర అయాడు. ఆమె కూడా తనకి దగ్గరగా వొచ్చింది.

ఆమెని కలుసుకొన్నరోజు, తొలిసారి ఆమెతో మాట్లాడిన రోజు, తనకి జ్ఞాపకం ఉంది.

అప్పుడప్పుడు ఆ రోజు తన జీవితంలో ఉండి ఉండకపోతే ఒక దారిలో సాగిపోతోన్న తన జీవితం మరో దారి పట్టి ఉండేది కాదనీ, ఈ గతుకులదారి తనకి మరి కొంచెం అశాంతిని కలుగజేసి ఉండేది కాదనీ అతనికి అనిపిస్తూ ఉంటుంది. ఆ పశ్చాత్తాపమే ఆ జ్ఞాపకాన్ని చెరిగిపోకుండా ఉంచింది.

కమల్ ఎందు కారోజు పార్టీ ఇచ్చేడు?

కమల్ పార్టీ ఇచ్చేందుకు కారణం దేనికి? అతనికి బుద్ధిపుడితే సరి ప్రతీ నెలలోనూ పార్టీ. కనీసం ఒకటి. తరుచు రెండు.

ఆ పార్టీలలో గెస్టు లెవరు మారినా మారనిది శేఖర్. ఇప్పుడు ఈ నర్సింగ్ హోమ్‌లో ఉండి ఆలోచించి చూస్తే, ఆ రాత్రులూ, ఆ రొదా, ఆ దీపాలూ, తెరమీద బొమ్మలలాగ కనిపిస్తాయి అవాస్తవంగా. కాని అప్పుడు అవి చాలా వాస్తవాలు.

సంవత్సరం అయింది ఆ పార్టీఅయి.

తాను ఆ రోజు మరీ చిరాగ్గా ఉన్నాడు. ఎందుకో! ఏదో చిన్న విషయమే అయి ఉంటుంది. ప్రతీ విషయానికీ కోపం తెచ్చుకోవడం, బాధపడడం, తనకి చాలా కాలంనుంచి అలవాటయి పోయింది... అలాటిదే, మరునాటికి జ్ఞాపకమే ఉండని దేదో జరిగింది...

వొచ్చిన గెస్టులు తనని పలకరించినా శేఖర్ ముఖంలో చిరాకు తప్ప మరేమీ కనిపించక మొదటి గంటలోనే సుమారు అందరూ అతన్ని తప్పించుకుని తిరిగారు. శేఖర్ మామూలుకన్నా ఎక్కువ తాగడం జరిగింది.

కమల్ అతను కూర్చున్న చోటికివచ్చి, అతని పక్కన కూర్చుని, "ఏమిటి విశేషం, బ్రదర్? అలాగ ఉన్నావేం?" అన్నాడు మరొక గంట తరవాత.

"ఎలాగ ఉన్నాను?"

"లోకం అంతా నీ శత్రువుల్లాగ"

"అది నిజమే కనక!"

"కాదని నీకు తెలుసు..."

"నాకు చాలా తెలుసులే! పో కమల్! నీ పని చూసుకో. నాకు మరో డ్రింక్ ఇమ్మను! అందులో సోడా వొద్దనీ చెప్పు !"

"శేఖర్! నువ్వు కొంచెం స్లో అవు..."

"ఏం? నీ విస్కీ అయిపోతుందా?"

కమల్ నవ్వి, "నువ్వీ స్పీడుతో సాగిస్తే నిజంగానే అయిపోయేలాగ ఉంది... కొంచెం

తిను ఏమైనా..." అన్నాడు. శేఖర్ అతనిమీద చిరాకుపడ్డాడు

కమల్ పక్కన నిలబడి తననని పరిశీలిస్తున్న అపరిచితుడెవరో అనవసరంగా కలుగజేసుకోక పోతే, ఆ మాటలు మరే ఫలితాలకీ దారితేసేవి కావు. కాని అతను కమల్ భుజాలమీదకి వొంగి, "కమల్ ఈ ఇల్లు నీదా? కాదా?" అన్నాడు.

"ఏం?" అన్నాడు ఆ గొంతుకలో కోపం విని కమల్.

"ఈయన శాంతిని ఇన్సల్ట్ చేశాడు..."

"ఏమయింది?"

"శాంతి అతన్ని పలకరిస్తే, కసిరాడు ... స్నాక్స్ ఆఫర్‌చేస్తే క్రిందని పడేశాడు..."

శేఖర్‌కి ఒక్కసారి తెలివి వొచ్చినట్లయింది.

కమల్ అతనివైపు ఆశ్చర్యంగా చూసి, "శేఖర్ ! నిజమేనా?" అన్నాడు.

శేఖర్‌కి జ్ఞాపకంలేదు. అలాటి పని ఏ పరిస్థితుల్లో కూడా జరిగి ఉంటుందనీ, తన ప్రవర్తన అంత కిందికి దిగజారి ఉంటుందనీ అతననుకోలేదు... చూచాయగా ఆ అపరిచితుడు అరగంట క్రిందట, నాలుగు డ్రింకులకి పూర్వం తన తాగుడు గురించి ఏదో అనడం, తాననితో "షటప్" అని చెప్పడం మాత్రం అతనికిజ్ఞాపకం ఉంది.

"అదేం నిజం కాదు కమల్!... ఈ మనిషికి అనవసర ప్రసంగం ఎక్కువ అని నేననడం, నోరు మూసుకోమనడం మాత్రం నిజం!" అన్నాడు శేఖర్.

కమల్ వెంటనే ఏమీ అనలేదు - అనలేకపోయి. శేఖర్ తన గ్లాసులో మిగిలిన కొద్ది పానీయాన్ని గమనిస్తూ, జరిగినదాన్ని జ్ఞాపకం తెచ్చుకోడానికి ప్రయత్నించాడు.

చివరికి కమల్ అవతలిమనిషిని చూస్తూ. "షా నువ్వు చెప్పేది నిజమా? శేఖర్‌ని నాకు బాగా తెలుసును. అలాగ చేసి ఉంటాడని అనుకోను." అన్నాడు.

షా కోపంగా "అతని సంగతి నీకు తెలీదులే! తెలిసినా ఒప్పుకోవు. అతను ఒక" అని కోపంగా ఆగి, తాను క్షమించలేని మాట అన్నాడు.

చేతిలోని గ్లాసు బలంగా విసిరాడు శేఖర్.

అది వెళ్లిరెండడుగులు అవతల నిలబడి అదంతా గమనిస్తోన్న శాంతి మీద పడింది.

హాలులో అంతా ఒక్కసారి నిశ్శబ్దం ఆక్రమించిది.

శేఖర్‌కి పూర్తిగా తెలివి వొచ్చింది.

క్షమించరాని తప్పు చేసిన గుర్తింపు తాను తాగిన విస్కీని ఓడించింది.

లేచి ఊగుతూన్న కాళ్ళమీద నిలబడి, అయామ్ సారీ అని, బయటికి వెళ్ళడానికి రెండడుగులు వేసి పడబోయాడు.

ఇద్దరు రెండువేపులా అతన్ని పడకుండా పట్టుకుని, మెట్ల మీదనుంచి బెడ్‌రూమ్‌కి తీసుకెళ్ళేరు.

చీకటి గదిలో దీపం వెయ్యగానే శేఖర్ కళ్లు తెరిచి అప్పుడే కనిపించినట్టు ఆ ఇద్దరినీ చూశాడు ఒకరు కమల్, రెండో మనిషి శాంతి.

కమల్ అతన్ని మంచంమీద కూర్చోబెట్టి, "శాంతీ! మీరతన్ని క్షమించాలి...." అన్నాడు.

శాంతి ఏదో అనబోయే లోపున గది తలుపులు విసురుగా తోసుకుని షా లోపలికి వొచ్చి, "శాంతీ! నువ్విక్కడ ఏం చేస్తున్నావు? జరిగినది చాలదా?" అన్నాడు పెద్ద గొంతుకతో.

"నువ్వు వెళ్లు..." అంది శాంతి.

"నువ్వీ ఇంట్లోనే ఉండకూడదు... ఈ గదిలో"

అతిమెత్తటి శాంతి కంఠస్వరం ఒక్కసారి మారిపోయింది. "నే నేం చెయ్యాలో, ఎక్కడ ఉండాలో నాకు తెలుసు.. నువ్విక్కడినించి వెళ్లు!" అంది. అనవసరమైన ఆ కాఠిన్యం శేఖర్‌కి ఆశ్చర్యం కలిగించింది.

ఉరిమినట్లు అందరివైపూ చూసి షా వెళ్ళిపోయాడు. కమల్ ఎయిర్ కండిషనర్ స్టార్ట్‌చేసి, శాంతిని కూర్చోమని సర్వెంటుని పిలిచి స్ట్రాకుపు బ్లాక్ కాఫీ తెమ్మని చెప్పి బయటికి వెళ్ళేడు.

శేఖర్ పరుపుమీద నిరసంగా జారి, "శాంతీ! రెండుసార్లు మీకు కష్టం కలిగించాను---ఒక సారా? రెండుసార్లా?" అన్నాడు.

"రెండుసార్లు..."

"షా చెప్పినది నిజమే నన్నమాట!"

"అవును..."

" మీ కెలాగ క్షమాపణ చెప్పేది?... ఏ పరిస్థితిలోనూ ఇంత అనాగరికంగా ప్రవర్తిస్తా ననుకోలేదు...." అన్నాడు తడబడుతూ.

ఆమె చీరా, బ్లవుజూ తడిసి ఉన్నాయి. ఆ సంగతి గమనించి మరీ సిగ్గుపడ్డాడు శేఖర్.

శాంతి ఏమీ అనలేదు. లేచి అతని టై విప్పి అటు పడేసి, తువ్వాలుతో ముఖం నిండా, మెడలనిండా ఉన్న చెమట తుడిచి, "ఎలాగ ఉంది?... సాయంత్రం నించీ మీరు మామూలుగా లేరని గమనించాను" అంది.

"భరించలేని సిగ్గుగా ఉంది... ఈ పరిచర్యలతో మీరు నా బాధని ఎక్కువ చేస్తున్నారు... కనీసం నన్ను నాలుగు తిడితే కొంత నయంగా ఉంటుంది" అన్నాడు తాను.

శాంతి చిరునవ్వుతో, "మిమ్మల్ని తిట్టాలనిలేదు - కాని, మీరు అనవసరంగా బాధ పడకండి.. అందరమూ ఏదో ఒరోజున ఇలాటి పరిస్థితుల్లో పడేవాళ్ళమే!" అంది.

సర్వెంట్ కాఫీ, కొన్ని తినుబండారాలూ తెచ్చేడు.

అతని కేదీ తినాలనీ, తాగాలనీ లేదు. కాని శాంతి బలవంతాన కాఫీ చాలా తాగాడు. బ్లాక్ కాఫీ.

విస్కీ ప్రభావం తగ్గేసరికి మరోగంట పట్టింది. అప్పటికి పార్టీ ముగిసి అందరూ వెళ్ళేరు. శాంతి అతన్ని ఇంటిలో విడిచి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ తరవాత ఆమెని తప్పించుకుని తిరిగేడు శేఖర్... పార్టీలకి వెళ్ళడమూ, తాగడం కూడా చాలావరకు తగ్గించేశాడు. ఆ రోజు సంఘటన జ్ఞాపకం వొచ్చినప్పుడల్లా అతను సిగ్గుతో కుదించుకు పోయేవాడు.

నాలుగైదు వారాల తరవాత ఒకనాడు శాంతి టెలిఫోన్ చేసింది... ఆమె బర్త్‌డేకి పార్టీ ఇస్తోంది. నలుగురైదుగురు మాత్రం వొస్తారు, తప్పక రావాలి తాను..

"సారీ శాంతీ .. క్షమించాలి" అన్నాడు తాను.

"మనం ఇద్దరం క్షమాపణలతో కాలం గడిపేలాగ ఉన్నాము. ఈ మధ్య మీ రెక్కడికీ పోనేలేదు గదా? రండి.. నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంటుంది" అంది శాంతి.

తనకి వెళ్ళాలని లేదు. ఆ మాట మళ్ళీ చెప్పి "రాత్రి నాతో డిన్నర్‌కి రండి.. ప్లీజ్!" అన్నాడు.

శాంతి ఒక్క నిమిషం ఆగి, "సరే!.." అంది.

"ఎనిమిది దాటగానే వొస్తాను."

"థాంక్స్..." అని ఫోను పెట్టేసింది శాంతి.

ఆ రాత్రి ఇంటికి చేరేసరికి పన్నెండు దాటింది - డిన్నర్ - తరవాత మెరీన్ డ్రైవ్‌లో తిరిగి కొంతసేపు కూర్చునీ. కాలం సరదాగా గడిచింది.

తా నిచ్చిన నెక్లెస్ తీసుకోడానికి శాంతి ముందు ఒప్పుకోలేదు. ఆమె చివరికి అంగీకరించేసరికి తనకి ఎంతో సంతోషం అనిపించింది.

ఆపరిచయం క్రమంగా రోజూ కలుసుకొనేదాకా వొచ్చింది. ఆమె ఒక్కరోజు కనిపించకపోతే తహతహలాడిపోయేవాడు తాను. కాని ఆమె మీద అభిమానం క్రమంగా ప్రేమగా మారడం తనకి ఎలా ఉన్నా ఆమెకి శాంతి ఉండదు, అని తనకీ తెలుసును.

దానికి కారణం - తన చరిత్రా, తన మనస్తత్వమూను. పుట్టుకనించీ తనలో విచిత్రమైన ఒక గుణం ఉంది - అది కారణం లేకుండానే ఎవరినైనా ద్వేషించడం.

తనకి జ్ఞానం వొచ్చిన దగ్గరినించీ ఈ గుణం తనని ఆశ్చర్యపరుస్తూనే ఉంది; అది సహజం కాదనీ, వాంఛనీయంకాదనీ తనకి తెలుసును కాని, కొంతమందిని చూడగానే, వారితో రెండు మాటలాడ కుండానే వారిమీద తనకి ద్వేషం కలిగేది. మరీ చిన్నప్పుడు ఈ ద్వేషం తక్షణమూ అవతలి పిల్లల మీద (ఒక్కొక్కప్పుడు పెద్ద వాళ్ళమీద) చెయ్యి చేసుకొనేలాగ చేసేది. పెరిగిన కొద్దీ ఈ ద్వేషాన్ని అదుపులో పెట్టడం నేర్చుకునీ, ద్వేషాన్ని కొంత తగ్గించుకునీ ఉన్నా తనలో ఎప్పటికీ అది పూర్తిగా నశించలేదు.

ఆ తత్వమే తనని సంసారానికి అనర్హుడిగా చేసింది. ఎంత మంచిదైనా, ఎంత సహనం గలదైనా, ఏ ఆడదీ తనలో ఉన్న ఈ గుణాన్ని భరించలేదు. ఎప్పుడో ఒకప్పుడు విధిగా ఆమె తన చేతిలో బాధపడుతుంది. జరిగేదంతా తన చేతిలోనూ ఉండదు. తన కతీతమైన ఏదో శక్తి తనలోని మానవతని హఠాత్తుగా మాయం చేసి తన స్థానంలో ఒక దానవుణ్ణి ఉంచుతుంది. తాను నిస్సహాయంగా అని ఎక్కడనించి వొచ్చాడో అక్కడికి వెళ్లేదాకా వేచి ఉండడం కన్న ఏమీ చెయ్యలేడు.

గీతని పెళ్ళి చేసుకుని సుఖపడదామనే అనేకున్నాడు తాను. అంతకుముందు ఆడవాళ్ళతో తన పరిచయాలు ద్వేషంతోనే అంతమయి ఉన్నా, వాళ్ళు అందరూ తనకి ఆప్తులు కాదు. మానసికంగా వాళ్ళు తనకి దగ్గరకాదు కూడాను. వాళ్ళ స్వార్థం కోసం తన స్వార్థాన్ని వాళ్ళు సంతృప్తి పరచారు.

గీత అలాగ కాదు.

ఆమెతో పరిచయం ఆయాక ఆమెని పెళ్ళి చేసుకుందామని తాను మనసారా కోరాడు.

అందరిలాగేనే, ఆమెతో తాను తిరిగి యవ్వనంలో సహజమైన ఆనందాన్ని ఆమెతో పంచుకున్నాడు. ఆమెచుట్టాలెవరో హఠాత్తుగా పోయి ఉండడాన్న కాని, త్వరలో ఆమెని వివాహం చేసుకుని ఉండేవాడు.

మరొక ఆరు నెలలు గడువుపడింది వివాహం.

ఆ ఆరు నెలలోనూ మూడు బాగానే గడిచాయి.

ఆ తరువాత...

ఆ సాయంత్రం మళ్ళీ జ్ఞాపకం చేసుకోవాలనిపించలేదు శేఖర్‌కి. అయినా ఈ హాస్పిటల్ గదిలో అవన్నీ మనసులోకి ముసిరి వొస్తున్నాయి.

కథా నిలయం
882

అతనికి జ్ఞాపకం ఆమెని ఆ సాయంత్రం గేలార్డ్‌లో కలుసుకోడానికి ఆరునించీ ఎదురు చూసి, ఆరున్నరకి ఆమె రాగానే, ఆమెని దూషించడం! ఆమె కన్నీళ్ళతో ఏదో అనబోతే ఆమెని చెంపమీద కొట్టడం.

దానితో ఆ సంబంధం రద్దు అయిపోయింది.

తానూ రద్దు అయాడు - కోర్టు కేసులో తాను "గిల్టీ" ప్లీడ్‌చేసి రెండు వొందల రూపాయిల జుల్మానా కట్టాడు.

తరవాత..

తరవాత అమిత : ఆమెతోనూ పోట్లాట...

శేఖర్ బలవంతంగా ఆలోచనలని ప్రస్తుతానికి తెచ్చుకున్నాడు. .జరిగిన వన్నీ జ్ఞాపకాలుగా తనకి కలిగించేది బాధకన్న మరేమీ లేదుగా! "పునరపి మరణం" అన్నట్టు, సంయోగం, తన చేతులలో అనంబంధానికి వినాశం , వియోగం, అంతే.

శాంతి...

తనని బలవంతపెట్టి ఇక్కడ పెట్టింది.

పదిహేనురోజుల క్రిందట.

ఆమె మీద తనకి ఆప్యాయత హెచ్చయిన కొద్దీ , అది ప్రేమగా మారినకొద్దీ తనకి బెంగగానే ఉంది - తనలోని దానవుడు బయటికి వొస్తాడేమోనని.

కాని, ఇప్పటిదాకా అ వాంఛనీయమైన దేమీ జరగలేదు... నెల రోజుల క్రిందట హటాత్తుగా తనకి జీవితం మీద కోరిక చావడం తప్ప.

అదే శాంతిమీద ఉదాసీనతని కలుగజేసిసంది. అన్ని విషయాలమీదా అసహ్యం కలుగ జేసింది.

చావాలని లేదు తనకి.

కాని, బ్రతకాలనీ లేదు.

సంపూర్ణమైన ఉదాసీనత.

శాంతిని చూడాలని లేక ఆమెని కలవడం మానేశాడు. ఆమె తనని వెతుక్కుంటూ వొస్తే , కనిపించకుండా ఉండిపోయాడు. ఆరు నెలలై ఆమె ప్రార్థనకి లొంగి తాగడం మానినా, మళ్ళీ తాగుడు మీద విపరీతమైన కోరిక.

ఇంత ఉదాసీనతలోనూ ఆ కోరికని అదుపులో పెట్టు కున్నాడు.

చివరి కామె తనని వెంటాడి పట్టుకుని ఇక్కడ చేర్చింది - మెదటి పదిరోజులూ

నాలుగు నుంచి ఆరు దాకా ఉన్న విజిటింగ్ అవర్స్ పూర్తిగా ఇక్కడే గడిపింది. తాను ముభావంగా ఏదో ఒకటి రెండు మాటలాడడం కన్నా చెయ్యలేకపోయినా, కొన్ని వారాలక్రిందట తనలో ప్రారంభమైన ఈ ఉదాసీనతకి కారణం అతనికే తెలీదు. ఆ విషయాన్ని గురించి తరిచి ఆలోచించాలనీ అతనికి లేదు. ఎప్పుడో హఠాత్తుగా, తనకి తెలియకుండానే ఆమె నించి జరిగిపోయి దూరంగా వెళ్ళిపోవడం ప్రారంభించాడు... అంతే.

ఈ నాలుగు రోజులలో శాంతి ఒక్క రోజుమాత్రం వొచ్చింది. తొలినాడు రాలేనని టెలిఫోన్ చేసింది ఆఫీసులో ఏదో అర్జెంటుపని కారణంగా. మర్నాడు అయిదయాక వొచ్చి అరగంటలో వెళ్ళిపోయింది, ఉన్న కొంచెంసేపూ ముళ్ళమీద కూర్చునట్టు కూర్చుని. ఆ తరవాత ఆమె రానూ లేదు, ఫోను చెయ్యనూలేదు.

ముందర అతనికి రిలీఫ్ కలిగింది. తనని శాంతి అంతగా బంధించడం అతనికి ఈ మధ్య చాలా అసంతృప్తి కలుగజేస్తోంది. మరో తేదీ తిరగకుండా ఈ నర్సింగ్‌హోమ్ విడిచి వెళ్ళిపోవొచ్చును. రేపటినించి తన పూర్వాశ్రమంలో మళ్ళీ ప్రవేశించి, ఆందోళనలేని జీవితం సాగించ వొచ్చుననీ అతని కనిపించింది. అన్నీ ఆలోచిస్తే, ఈ ప్రేమ ఏమిటి, తాత్కాలిక వ్యామోహం తప్ప? గీతనీ ఆమితనీ తాను ఒకప్పుడంత గాఢంగానూ ప్రేమించలేదూ? వాళ్ళని ఇప్పుడు మనసారా ద్వేషించ గలగలేదూ?

శాంతిని ఇంకా తాను ద్వేషించడం లేదు.

కాని మరికొన్ని వారాల్లోనో, నెలల్లోనో, ఆమెనీ ద్వేషించ గలుగుతాడు.

శేఖర్ గడియారం చూసుకున్నాడు... మరో పది నిమిషాలలో నాలుగవుతుంది.

తనకోసం శాంతి తెచ్చి పడేసిన పుస్తకాలలో ఒకటి తీసుకుని కుర్చీలో కూర్చుని చదివే ప్రయత్నం చేశాడు - కాని, అతని మనస్సులోకి ఏమీ పోవడం లేదు. పుస్తకం కిందని పడేసి, మళ్ళీ గదిలో పచార్లు సాగించాడు.

ఇక్కడినించి త్వరగా వెళ్లిపోవాలి.

శాంతి మళ్ళీ కనిపించకూడదు..

ఆమె ఈ రోజు కూడా రాకుండా ఉంటే బాగుండును.

అతను మళ్లీ టైము చూశాడు... ఇంకా నాలుగుకి ఆరు నిమిషాలు ఉంది.

అతనికి శాంతిని గురించి ఆలోచించించాలని లేదు. కాని ఆమెని గురించి తప్ప ఆలోచించ లేకుండా ఉన్నాడు.కొద్ది నిమిషాలు శేఖర్ తన దృష్టినంతనీ టెలిఫోన్ మీద కేంద్రీకరించేడు. అది తనకి శాంతినించి సందేశం తెస్తే?... అత నెంత తీవ్రంగా టెలిఫోనమీద దృష్టి

నిలిపినా ఏమీ జరగలేదు.

నాలుగయింది... కాలం నెమ్మదిగా సెకండ్లలో నడిచింది.

మరో అరవై నిమిషాల తరవాత అయిదు...

ఇంక ఆగలేక అతను ఆమె ఇంటికి టెలిఫోన్ చేశాడు - లేరనీ, ఆమె ఇంకా రాలేదనీ చెప్పేరు.

ఆమె ఆఫీసుకీ టెలిఫోన్ చేశాడు -

నాలుగు కాకుండానే ఆమె వెళ్ళి పోయిందని చెప్పేరు. అతనికి కోపం వొచ్చింది. శాంతి ఎక్కడికి వెళ్లింది?

ఆమె వెంటనే వొస్తే బాగుండును...

మళ్లీ గదిలో పచార్లు చెయ్యడం ప్రారంభించాడు.

శాంతి ఎందుకు మారిపోతోంది?

షా జ్ఞాపకం వొచ్చాడు. అతనికి లండన్‌లో పోస్టింగ్ వొచ్చిందని విన్నాడు... కాని శాంతి ఆ రాత్రితో అతనితో పూర్తిగా తెగ తెంపులు చేసుకుంది. మరి?

ఎన్నియుగాలో గడిచాక ఆరయింది.

శాంతి రాలేదు.

నర్స్ వొచ్చి మందు లిచ్చి డాక్టర్‌ని పిలిచింది. డాక్టర్ అతనికి సెడెటివ్ ఇచ్చి నిద్ర పోగొట్టాడు. మర్నాడు అతన్ని డిశ్చార్జి చేశారు.

ఆఫీసునుంచి కొలీగ్స్, ఇద్దరు డైరెక్టర్లూ వొచ్చి అతనికి శుభాకాంక్షలు చెప్పి ఇంటికి తీసికెళ్లేరు.. అతని ఇంటిదగ్గరే పార్టీ ఏర్పాటు చేశారు.

శేఖర్ తన రెండు డ్రింకులూ అయాక మూడోది గ్లాసులో వేసుకున్నా, తాగలేక పోయాడు. ఫ్రెండ్స్ సంతృప్తిగా అతన్ని హేళన చేశారు.

అందరూ వెళ్ళి పోయేసరికి రాత్రి పది అయింది.

అప్పుడతను శాంతికి టెలిఫోన్ చేశాడు. ఈ కథకి అంతం అస్పష్టంగా అవడం ఇష్టంలేక.

అతనికి ఆమె కంఠస్వరం వినిపించగానే, "శాంతీ! నేను నిన్ను డిస్టర్బ్ చేస్తున్నానా?" అన్నాడు.

శాంతి నవ్వి, "లేదులే... ఎక్కడినించి?" అంది.

"ఇంటినించి"

"బాగున్నావా?"

"చాలాను..."

"గుడ్..."

ఆ తరవాత ఏమనాలో అతనికి తెలియ లేదు. ఆమెని చాలా ప్రశ్నలు వెయ్యాలని అత ననుకున్నాడు. కాని, అవన్నీ అసందర్భాలుగా అనిపించాయి.

నిశ్శబ్దం భంగంచేస్తూ "శేఖర్!... ఇక్కడ చాలా మంది ఉన్నారు. కాని, ఒక్కసారి నిన్ను చూడాలి... ఇప్పుడే. వొచ్చేదా?" అంది శాంతి.

అతను ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"పది నిమిషాలలో అక్కడ ఉంటాను." అని శాంతి టెలిఫోన్ పెట్టేసింది.

ఆమె వొచ్చేసరికి అతని డ్రాయింగ్ రూమ్ ఇంకా చిందర వందరగానే ఉంది. సిగరెట్ల పీకలతో నిండిన ఆష్‌ట్రేలూ, ఖాళీ గ్లాసులూ అసహ్యంగా కనిపిస్తున్నాయి.

శాంతి వొచ్చి సోఫాలో కూర్చుని "ఈ మధ్య నా ప్రవర్తన విచిత్రంగా కనిపించింది కాదూ?" అంది ఉపోద్ఘాతం లేకుండా.

"అవును..."

"కారణం వినాలని ఉందా?"

'నీ ఇష్టం..."

"చెప్పాలని ఉంది నాకు... మళ్లీ మనం కలుస్తామని అనుకోకు - చెప్పనీ!" అంది.

"చెప్పు" అన్నాడు శేఖర్, అటూ ఇటూ పచారుచేస్తూ.

"నాకు ఎదురుగా కూర్చో! అంత కదలిక చూస్తే నెర్వస్‌గా ఉంటుంది నాకు."

శేఖర్ ఆమె మాట్లాడుతున్న తీరుకి ఆశ్చర్యపడి, ఆమెకి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు.

"థాంక్స్... శేఖర్! కమల్ ఇంట్లో పార్టీ నాటినుంచి చాలా దూరం వొచ్చేం కదూ?"

అతను జవాబివ్వలేదు.

'ఆరాత్రి నించీ నిన్ను ప్రేమించాను.. అది నీకు తెలుసును..."

"అవును - కాని.."

'అదే చెప్తున్నాను. తరవాత నువ్వూ ప్రేమలో పడ్డావు - నీ ప్రవర్తన పూర్తిగా మారిపోయింది. గౌరవనీయుడ వయిపోయావు!"

'.................'

"అదే నాకు పడదు శేఖర్ - నాది విచిత్ర ప్రవృత్తి అంటే అను. కాని, మెత్తటి మనుషులంటే చీదరించుకుంటాను నేను.... దానికి క్షమాపణ చెప్పడంలేదు. నీకు అర్థమౌతూం

దనుకుంటాను."

శేఖర్ లేచి నిలబడి, ఆమె కళ్ళల్లోకి చూశాడు - అక్కడ మార్దవంగాని, అనురాగం కాని కనిపించలేదు.

శాంతి తన బేగ్ తీసి, ఆనా డత నిచ్చిన నెక్లెస్ తీసి అతనికి ఇచ్చేందుకు చెయ్యి జాపుతూ, "ఇది నాకు వొద్దు శేఖర్... నువ్వే ఉంచుకో!" అంది.

"ఇచ్చినవి తిరిగి తీసుకునే లోభం లేదు శాంతీ!... నువ్వే ఉంచుకో!" అన్నాడు, కోపంగా శేఖర్. అతని కోపం ఆమెమీద కాదు. తనమీదనే.

శాంతి నవ్వి "నీకు చాలా మంది ప్రియురాళ్లు ఉన్నారు కదా! ఎవరికైన ఇయ్యి నాకు నగలమీద మోజు లేదు" అంది.

"కుదరదు"

శాంతి నెక్లెస్ ఉన్న పెట్టెని టేబిల్ మీద పెట్టి బయలు దేరుతూ, "నీ యిష్టం! కాని, అది నాకు పాములాగ కనిపిస్తోంది! నేను ఏ పరిస్థితుల్లోనూ పట్టుకుని వెళ్ళను...గుడ్‌బై!" అని, నెమ్మదిగా అడుగులు వేసింది.

శేఖర్ ఆ పెట్టె చేతిలోకి తీసుకుని కోపంగా ఆమెమీదికి విసరబోయాడు.

శాంతి ఒక్కసారి వెనక్కిచూసి, అతని రౌద్రాన్ని గమనించి క్షణమాత్రం నిలబడి, మళ్ళీ ముందుకుసాగి, తలుపుతీసి తిరిగి వెనక్కి చూసింది.

అతను చేతిలో ఆ పెట్టెతో అలాగే నిలబడి ఉన్నాడు. వెక్కిరిస్తోన్న ఆమె కళ్లు అతన్ని మరింత కోపోద్రిక్తుణ్ణి చేశాయి.

అతను పెట్టెని, గోడకి వేసి కొట్టేడు. నెక్లెస్ బయటికి వొచ్చి. నేలమీద పడింది.

శాంతి ఆశాభంగం చెందినట్టు ఆమె ముఖం చూస్తే తెలిసి ఉండేది... ఆ విసరడం ఆమెమీదికి విసిరితే, ఆ ఆశాభంగం ఉ.ండి ఉండేదికాదు.

ఆమె నీరసంగా తలుపువేసి బయటికి వెళ్లి పోయింది.

శేఖర్ ఆ మూసిన తలుపువేపు చూస్తూ చాలాసేపు నిలబడి తరవాత సోఫాలో కూర్చుని నెక్లెస్ వేపు దృష్టిని మళ్లించాడు. చివరికి నెమ్మదిగా నెక్లస్‌తీసి, డ్రాయిర్‌లో పడేసి, మరో డ్రింక్ గ్లాసులో వేసుకున్నాడు.

దాని రుచీ చేదుగా ఉంది.

ఓటమిలాగ.

❊ ❊ ❊